

ДО РАБОТНИКА МАТИЯС: ЗА БРАТСТВОТО МЕЖДУ ХОРАТА

Пишеш, че на света му е тежко, а от какво - и сам не знае. Ако светът не знае, знае Божията Църква. Светът страда от отчуждението между хората. Родството на човек с човека е забравено и хората се държат един към друг като странници и чужденци. Думите „съгражданин“, „сътрудник“, „другар“ са изместили думите „брат“ и „братство“. В Русия, където хората по-често от където и да било в света са се обръщали един към друг с „братко“, сега се наричат „другарю“. И това се смята за напредък. Напредък би имало в намирането на още по-близко родство между хората, отколкото са намерили нашите предци, и в постигането на още по-голяма близост в човешките отношения. Но ако нашите предци са се наричали „братя“, а ние се наричаме „другари“, то това е знак за напредък не в близостта и единението, а в разединението и отчуждението. Христос е казал: „Всички вие сте братя“. Братя сте, защото имате един Отец, Който е на небесата, и ще бъдете, и ще останете братя дотогава, и само дотогава, докато всички признавате Единичкия си Отец. Защото братството зависи от бащинството. Там, където няма баща, не може да се говори за братство. И щом се отрече общият Баща, неизбежно се отрича и братството между хората. Тогава братството се заменя с другарство, от което неизбежно се преминава към още по-голямо отчуждение и разединение. Другар означава чужд човек, случаен спътник, някой, когото си срещнал, но не и брат. Преди предателството Господ се е обърнал към Иуда с „друзе“. А след възкресението Си е нарекъл останалите си ученици „деца“. „Деца!“ - подвикнал им Той на брега на Генисаретското езеро.

И така, хората страдат от разединението и от нищо друго. Човекът се е отчуждил от своя ближен и не може да го нарече брат. Човекът се е усамотил. Почувствал се е осиротял - без сродник на небето, а следователно и на земята. Отчуждените хора делят земното богатство и никак не могат да го поделят. За скараните братя нивата никога не е справедливо разделена. Възстановяването на братството между хората - ето това би било напредък. Но това възстановяване може да бъде постигнато само чрез признаването на един Отец на всички хора. Небесният Отец очаква това от чедата си. И днес Той би могъл да се оплаче както и някога: „Аз възпитах и въздигнах синове, а те се побуниха против Мене“ (Ис. 1:2). Блажени са онези, които не са се отчуждили от Него. Те никога няма да се почувстват самотни и осиротели, без Отец и без братя. Те са блажени и затова, защото ще познаят родството на Божиите люде, което е по-висше от братството. Ще познаят единството в Христос, което е обещано на Христовите ученици и което е подобно на Божието единство в Светата Троица - неразделно и неслято. „Да бъдат едно, както сме и Ние“ (Иоан. 17:11) - това е последното желание на Христос. Това Синът Божи казва на Отца в Светия Дух. Ето го върховното родство на хората, върховното съвършенство. Ето я крайната цел и само ако вървят към нея, хората могат да бъдат сигурни, че вървят напред и могат без лъжа и съмнение да изрекат възвишената дума „напредък“.

Мир на теб и благословение от Бога!